

sanktionerne er forkerte. Det er der også et flertal i Folketinget der mener.

Sanktionerne strider mod de europæiske retsprincipper ved at fælde dom uden brøde og diskriminere på fødestedet. De strider også mod de vedtagne spilleregler i EU, fordi artikel 6 i Traktaten ikke er overtrådt og artikel 7 med dens straffeforanstaltninger derfor heller ikke kan tages i anvendelse.

Men nu er det jo heldigvis ingen EU-beslutning, hvilket regeringen understreger. Det er bare en beslutning, der er truffet af 14 statsministre fra 14 lande, der tilfældigvis er EU-lande, og som derfor har anvendt det portugisiske forandskab til at koordinere landenes reaktion og sanktioner over for Østrig.

Det er godt, at der ikke er tale om en EU-beslutning, for det er uacceptabelt, hvis EU på den måde blander sig i medlemsstaternes frie valg, og har man frie valg, må man også respektere valgenes resultater, så længe disse respekterer demokratiet og menneskerettighederne. Ellers var de jo ikke frie.

Men der kan naturligvis ud af valgene komme regeringer, som fører en uacceptabel politik, og i så fald skal man være rede til at skride ind, også hurtigt. Det har 1930'erne, som der er blevet talt så meget om i dag, under de passive danske socialdemokratiske og radikale regeringer belært os om. Aldrig mere Stauning-Munch, har statsministeren sagt til sig selv, men han glemte åbenbart at sige det til udenrigsministeren, som slet ikke blev hørt.

Men vi vil heller ikke have Stauning-Munch igen. Det Konservative Folkeparti var imod dem, dengang de var der, og vi var imod deres genoplivelse i 1980'erne, hvor Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre atter optrådte, som om Stauning-Munch var iblandt dem.

Vi kan således ikke være imod en advarsel til Østrig i forbindelse med Haiders partis vej til regeringen, og vi vil også straks sige fra, hvis den østrigske regering bryder de spilleregler, EU og Europarådet har opstillet.

Men den situation er vi altså ikke i. Derfor mener vi, det vil være ligefrem at gøre de europæiske retsprincipper og EU en stor tjeneste at demonstrere, at her vitterlig ikke er tale om en EU-beslutning, men om en suveræn dansk beslutning i forbindelse med indførelsen af sanktionerne. Og det demonstrerer vi jo tydeligst og bedst ved, at vi også selv gør, hvad vi finder rigtigt, nemlig ved at respektere retsprincipperne og ophæve sanktionerne.

Ophæver vi sanktionerne, viser vi, at EU ikke blander sig; at det ikke var en EU-beslutning, og at vi respekterer de europæiske retsprincipper.

At den politik, EU-landene og den danske regering har ført, har skabt øget skepsis over for EU i Danmark, er jo evident, ligesom det er evident, at den har gjort skeptikere til modstandere. Så vil regeringen det godt i forhold til EU, ophæver regeringen sanktionerne nu. Så står kun tilbage, at der i den bedste menings navn blev begået et fejlskøn, som rettedes, da man så, at Østrig erklærede at ville respektere de europæiske værdier, principper og konventioner under en konservativ ledelse.

Foreløbig kan vi i hvert fald konstatere, at statsministeren med sine sanktioner har skadet EU mere, end han har skadet Østrig, og derfor tilslutter vi os beslutningsforslaget.

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, jeg gav udtryk for SF's principielle holdninger til Østrig-sanktionerne under forespørgselsdebatten, så det skal jeg ikke gentage her. Der sagde jeg også, at vi ikke ønsker en dansk enegang her; det ville være et forkert signal i forhold til omverdenen. Og i det omfang vi skal have ophævet de her sanktioner – og det bør vi – skal det ske i samarbejde med andre EU-lande. Derfor skal vi afvise det her beslutningsforslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal med det samme sige, at Dansk Folkeparti helhjertet støtter beslutningsforslag nr. B 90. Vi mener, at de sanktioner, der er indført over for Østrig, er fuldstændig absurde, og vi synes, den retstankegang, der ligger til grund for sanktioner af den type, er forkastelige ud fra enhver demokratisk tankegang. Vi mener, man skal dømme på gerninger og ikke på hensigter.

Det, jeg synes der rejser sig som et naturligt spørgsmål at stille de partier, der afviser det her, bl.a. SF, som netop gjorde det, og som understreger, at hvis vi skal ophæve sanktionerne, skal det ske sammen med andre EU-lande, er: Hvor mange i givet fald? Hvis to EU-lande går sammen, er det så nok, eller skal det være hele kredsen af EU-lande, for at vi kan komme væk fra de her sanktioner?

Det er dokumenteret i den forespørgselsdebatt, vi havde for kort tid siden, at der blandt EU-landene er en mængde forskellige tolkninger af, hvad der skal til, for at sanktionerne op-